

ה"ט 45272/06/16 - יוסף קרסו נגד טל ברבי, יעקב ברבי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 45272-06-16 קרסו נ' ברבי ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני מבקש	כבוד השופט עמית יריב
נגד משיבים	
יוסף קרסו	
ע"י ב"כ עו"ד אלי ביטון	
1. טל ברבי	
2. יעקב ברבי	
ע"י ב"כ עו"ד יגאל בן בנימין	

החלטה

1. המבקש, יוסף קרסו, הגיש ביום 22.6.2016 בקשה דחופה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, אשר הוגשה במעמד צד אחד. בבקשתו ציין המבקש, כי ביום 27.5.2016 גרמו המשיבים, המתגוררים בדירה שמעל דירת המבקש, רעשים במכוון, ועל כן עלה לדירתם. בתצהיר המבקש הוא מציין כי:

"עליתי אליהם [למשיבים - ע"י] לדירה נקשתי על פעמון הדירה ובהפתעה גמורה איך שפתחו הם את דלת הדירה עוד לפני שהספקתי להוציא מילה מפי, וללא אומר ודברים התנפלו עלי ארבעה גברים חסונים החלו להכות בי באגרופים קפוצים ללא רחם תוך בעיטות בכל גופי כשאני זועק לעברם כי אני לאחר ניתוח בבטן, כשכולי שותת דם התקפלתי כאולר בעודי מגן על תפר הניתוח בבטן בשתי ידי, כך המשיכו הם עד אשר איבדתי את הכרתי." (סעיף 8 לתצהיר המבקש).

2. לאור השיהוי בהגשת הבקשה, קבעתי כי אין דחיפות המצדיקה מתן צו ארעי במעמד צד אחד, ועל כן קבעתי דיון במעמד הצדדים. במסגרת הדיון טענו המשיבים, כי המבקש הוא שתקף את המשיב 2 וגרם לו חתכים בצווארו. הם עמדו על כך שהמבקש מטריד אותם, פוגע בשלוות חייהם ומציק להם מזה זמן רב, ואף הפנו להליך שהגיש המשיב 1 בבית המשפט לתביעות קטנות (ת"ק 21594-08-14), אשר במסגרתו לא זו בלבד שהמבקש הודה כי הוא מטריד את המשיבים טלפונית, אלא אף הצהיר כי בדעתו להמשיך ולנהוג כך, ועל כן חויב בפיצוי בסך 20,000 ₪.

עוד עמדו המשיבים על כך שהם עצמם הגישו בקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת נגד המבקש (ה"ט 60509-05-16, להלן: "**ההליך המקביל**"), אשר התקיים בו דיון ביום 5.6.2016 - והמבקש אף נכח בו.

3. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר שבתיק - לרבות בפרוטוקול ההליך המקביל - עמוד 1

באתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את הבקשה, ולעשות זאת תוך חיוב בהוצאות. להלן נימוקיי.

4. ראשית, אני סבור כי הבקשה נגועה כולה בחוסר תום לב דיוני חמור ביותר. אעמוד על לוחות הזמנים כדי להבהיר את עמדתי זו.

האירוע נושא הבקשה אירע ביום 27.5.2016 - ערב שבת. ביום 30.5.2016 - יום ב' בשבוע - הוגשה הבקשה בהליך המקביל. דיון בהליך המקביל התקיים ביום 5.6.2016, ועל פי הפרוטוקול נכחו בו המבקש כאן (שהיה המשיב בהליך המקביל) וכן בתו, גב' סופי קרסו. במסגרת הדיון, ביקש המשיב לבחון אפשרות להיות מיוצג באותו הליך, ועל כן ניתן צו נגדו, תוך הבהרה, שלאחר שיתיעץ, יהיה רשאי להגיש בקשה לשוב ולבחון את הצורך בצו (החלטת כב' השופט א' צימרמן מיום 5.6.2016).

הבקשה שלפניי הוגשה ביום 22.6.2016 - כלומר כשבועיים ומחצה לאחר הדיון בהליך המקביל - ואולם ההליך המקביל או ההחלטה שניתנה בו אינם מוזכרים בבקשה או בתצהיר התומך בה ולו ברמז.

על פני הדברים נראה, כאילו המבקש, אשר סבר ככל הנראה שסיכויי לבטל את הצו שניתן בהליך המקביל אינם גבוהים, העדיף לנסות את מזלו מחדש, ולהגיש הליך חדש, עצמאי - וזאת מבלי ליידע את בית המשפט בקיומו של צו כלפיו. יוער, כי במסגרת הבקשה הסטנדרטית לצו מניעת הטרדה מאיימת, נדרש המבקש לציין אם קיימים צווים מסוג זה בין הצדדים - אולם הבקשה לא הוגשה על גבי הצו.

לטעמי, די בחוסר תום לב דיוני זה כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף.

5. עם זאת, גם לגוף הבקשה - נראה שהתיאורים הדרמטיים שבפי המבקש הם תיאורים אינסטרומנטליים, שנועדו לסייע לו בהשגת מטרות אחרות. שכן כפי שאראה להלן, בחומר הראיות אין זכר לתיאורים דרמטיים אלה.

כך, למשל, ציין המבקש כי בעקבות המתקפה הנטענת עליו שכב "כשכולו שותת דם" וכך שכב "עד אשר איבדתי את הכרתי", כלשונו. אלא שעיון בדוח צוות האמבולנס שצורף לבקשה מלמד כי ממצאי צוות מד"א היו שונים, ובפרק האנמנזה בדוח מדא נכתב:

"הגעתי לאדון בן 60 בביתו בהכרה מלאה מיתהלך לאחר שהותקף עי שכן לטענתו קיבל מכות בראשו המטומה בעין ימין ובמצח מתלונן על סחרחורת וכאבי צוואר וחולשה מיטרה נכחה במקום ללא דימומים הנראים לעין מופנה להמשך בדיקות בחדר מיון." [השגיאות במקור - ע"י]

כיצד זה מי ששכב על הרצפה כשכולו שותת דם נמצא ע"י צוות מד"א כשהוא מתהלך בביתו ללא דימומים נראים לעין? וכיצד זה - לא בדוח מד"א ולא במכתב השחרור מבית החולים - אין כל אינדיקציה - אפילו בפרק האנמנזה - לכך שהמבקש איבד את הכרתו? אין זאת שרכיבים אלה הוספו לתצהיר לצורך האפקט הדרמטי.

6. לא זו אף זו. המבקש התייצב לדיון בהליך המקביל לפני כב' השופט צימרמן. המבקש קיבל לידי את הבקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת בטרם הדיון בהליך המקביל. וחרף זאת, בפרוטוקול הדיון הוא מצוטט כאומר כך:

"אני רוצה לומר שאני לא מבין גדול בחוק. קיבלתי את הצו הזה ביום שישי אחר הצהריים, על הדלת

דבוק. לא הספקתי להשיג ייצוג משפטי. אני חפץ בייצוג משפטי ואני מבקש דחייה עד שאשיג".

לא בדברים אלה, ולא בכל הפרוטוקול כולו, אין אנו מוצאים טענה של המבקש דכאן על כך שהוא-הוא, ולא המשיבים (המבקשים בהליך המקביל) הוא הצד המותקף, הצד הנפגע, הצד הזקוק להגנה.

הטענה שבהעדר ייצוג משפטי לא ידע המבקש כי עליו להעלות טענה זו לפני בית המשפט - לאו טענה היא. המדובר בטענה אינטואיטיבית לחלוטין. אנו רואים, כי המבקש ידע היטב לעתור לדחיית הדיון כדי שישג ייצוג משפטי. אין כל היגיון בטענה שאת הטיעון המרכזי שלו - קרי, הטענה שהוא הקורבן ולא התוקף - לא יעלה ולו ברמז בבית המשפט. עוד אציין, כי גם אם לא היה מיוצג, היה המבקש דכאן מלווה בהליך המקביל בביתו, שיכלה אף היא לפנות ולציין כי אביה הותקף התקפה קשה.

7. יוער, כי אין מחלוקת שבין הצדדים התפתח עימות פיזי. המשיב 2 אף הודה, שעל מנת לעצור את מתקפתו של המבקש עליו, היה על המשיב 2 להדוף את המבקש מגופו. גרסה זו נותנת הסבר סביר להמטומות שנמצאו על גופו של המבקש.

8. על כן, ולאור הסתירות, הפרכות וחוסר ההיגיון בגרסת המבקש, אני סבור שגרסתו של המבקש אינה יכולה לעמוד, וככל הנראה מדובר בגרסה שנרקחה בדיעבד, על מנת לספק הסבר לקראת דיון בבקשה לצו.

9. הפועל היוצא הוא שהבקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת - נדחתה. לאור התנהלותו של המבקש, אני סבור שיש להפעיל במקרה זה את הסמכות המסורה לבית המשפט לפי סעיף 9 לחוק למניעת הטרדה מאיימת, ולחייב את המבקש בהוצאות המשיבים, אשר נאלצו להתמודד מול הליך הסרק שיזם.

אודה, כי אני סבור שבמקרה זה - לאור חוסר תום הלב הבולט של המבקש - ראוי היה לחייב את המבקש גם בהוצאות לטובת אוצר המדינה, אולם לפני משורת הדין אמנע מלעשות כן.

המבקש יישא בהוצאות המשיבים בגין ההליך בסך 3,500 ₪.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים בפקס ידני.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ו, 07 יולי 2016, בהעדר הצדדים.